

Настанало лѣто. Отишелъ дѣдо да поживѣе въ полето — при кошеритѣ.

А Милка чакала въ селото дано се върне нейниятъ Велко. „Може би робъ е попадналъ: дано избѣга и се повърне“! А Велко отдавна билъ убитъ отъ турцитѣ... Отдавна се търкаляли въ полето неговитѣ бѣли юнашки кокали на ядъ на чернитѣ врани...

Върбанчо и Врѣбка въ двора си играели... Било залѣзъ слънце. Птицитѣ на орляпи летѣли къмъ гнѣздата си. Нѣкакъвъ си коникъ тичешкомъ слизалъ отъ къмъ планината...

— О, мой мили Велко, надеждно прошепнала Милка. Дѣцата се затичали къмъ нея и се прѣтаили въ политѣ ѝ...

— Бѣгай къмъ гората, невѣсто! Турци скоро ще навлѣзатъ въ селото. Нашитѣ всички сж избити... извикалъ коникътъ и заминалъ да извѣсти на всички хора отъ селото...

Това билъ стариятъ войвода Бранко. Разтреперала се Милка. Взела на рѣцѣ дѣцата и се затичала къмъ гората... Тича прѣзъ полето и дочува слѣдъ нея туптятъ конски копита... Извила се и що да види — прѣпускатъ подирѣ ѝ турци съ червени чалми и съ ятагани въ рѣцѣ, а конѣтъ имъ озвѣрено скачатъ... Силно Милка дѣцата до гърди прѣтиска. „Охъ, дѣцата ми искатъ тѣ да отнематъ, яничери да ги направятъ! дума бѣгалката и тича като сърна, подгонена отъ жестоки ловци...

Гората е още далече, а турцитѣ слѣдъ малко ще я настигнатъ... Какво да прави?... Тича, а напредъ ѝ блато, обрасло съ трѣва и папуръ...